

A doua zi de Paște

Cheile Dobrogei, fără indicatoare, dar cu oameni iubind pădurea

• ...Fără balegi, dar cu tribul Manelorcilor

Când finul m-a sunat și mi-a propus să ne înghesuim veseli într-o mașină, care să ne depună frumusețea la picioarele Cheilor Dobrogei, într-o zi în care meteorologii și un soare călduros păreau, în sfârșit, să pice la pace, am aprobat cât ai zice... mici! Mai ales că mașina urma să fie condusă de altcineva, căci noi aveam să fim maeștrii de ceremonii ai Sfântului Grătar, ocupați până peste cap în a prepara un loc foarte fierbinte pentru toate națiile de cârnițe și a găsi un loc umbros și rece pentru regimentul de berici. Exagerez, nu chiar un regiment, poate un pluton cinstit. Să spunem de la bun început că locul cu pricina este, probabil, unul dintre cele mai frumoase și mai ofertante ca peisaj, plus că, dacă ai ghidul potrivit, are și o tolbă plină cu legende și povești venite din adâncurile istoriei milenare a Dobrogei.

AL BELZEBUTULUI INDICATOR... ■ Normal, suferim de atoateștiutorism. N-ai să vezi tu un indicator pus pe undeva, eventual chiar acolo unde trebuie să ieși de pe drumul național, la Mihail Kogălniceanu, ca să apuci pe drumul județean spre Cheile Dobrogei... Suferința asta cu indicatorul e ceva ca un sport național al primarilor nemulțumiți că locurile de relaxare în natură sau cetățile nu sunt în mijlocul comunei lor, ca să pună șaizeci de plăcuțe-săgeată spre ele și să ne vândă bilete. Dacă nu este așa, las bre!, să își pună gipies moftangiul. În fine, după băjbăiala „pe-aici nu făceam la dreapta? Sau la următoarea? Hai pe aici! Păi, și dacă... e, las că, parcă...” am luat-o pe calea cea bună, însoțiți de tâmpita care tot repeta, aproape la fiecare 200 de metri parcursi: „după 200 de metri, viraj la dreapta...” Am ajuns în Cheia. Nici acolo nu sunt indicatoare. Normal, toată lumea din Cheia știe unde sunt Cheile Dobrogei, de ce să fie indicatoare, nu? Pentru că, de exemplu, vin niște proști din alt oraș sau din alt județ sau chiar din altă parte a țării? Poate de asta? Ei, lasă așa... Noroc că, în depărtare, s-au văzut turlele așezământului monahal de la peștera Sfântului Casian, un obiectiv cultural - turistic spre care aș pune nu indicatoare, ci panouri uriașe, ca să povestim lumii că pe pământul dintre Dunăre și Mare s-a născut cel ce este considerat părintele monahismului în Occident, fondatorul a două mănăstiri în Marsilia, ale cărui urme din Valea Casimcei au fost descoperite de un titan al arheologiei românești, Vasile Pârvan și el o altă figură legendară despre a cărei muncă ghizii turistici pot povesti o săptămână fără să se repete și fără să plictisească.

Unde eram? A, la indicator. Da, deci, canci indicator, ne orientăm după turlele bisericii și o cotim la stânga, spre Chei.

SURPRIZĂ MARE: NU TU PET-URI, NU TU PUNGI?!? ■ După ce ne-am hăhăit veseli pe tema indicatoarelor turistice lipsă la apel, ne-a pierit piuitul când am început a șerpui printre colinele pietroase, cu iarba verde și blândă pe la poale, dar cu verișoara-i scurtă și țeapoasă sus, pe culmi, cuceritoare totală și fără drept de apel a spațiilor libere dintre tufișurile rare, arogantă și aproape nemișcată sub adierile vântului nehotărât. Ici și colo, mai ales spre vârfulurile spinărilor cele bătrâne ale cheilor, smocuri de flori galbene și pâlcuri de clopoței violet, toporași le-o spune oare?, cutezau să miște în front, în ritmul suflărilor de vânt. Și... o candoare generală, ceva aproape nefiresc. Nu, nu ne întâmpina nici o armată de bidoane de toate felurile, formele și culorile, nu zburătăceau printre stânci nici hârtii și nici pungi de plastic ieftine, de-un leu. Nici urmă de vestigii ale culturii de snack sau ale civilizației de pufuleți – biscuiți – bake rolls. Și nici soldați de sticlă de juma, de obicei căzuți la datorie în iarba de la pe marginea șoselei. Plus că liniștea era spartă, arareori, doar de un stol de râsete bune, din cele care îți dai senzația reconfortantă a vecinului bun. Soarele era destul de sus, aproape de prânz și nici un ATV nu urla pe dealuri, nici un hârb de Dacie vopsit la bidinea nu scuipa fum și urla de motor obosit. Un petec de Rai, cu trei-patru pete de oameni.

Din loc în loc, Cineva amplasase un soi de tomberoane din plasă de metal, ca niște sarcofage mai mici, dar suficient de înalte cât să nu zburătăcească vântul tot ce adunaseră în burta lor lacomă. Și, Slavă Domnului sau Sfintei Educații din ultima vreme sau Cuvioaselor (cuvenitelor?) Amenzi, adunaseră tot ceea ce ne-am fi așteptat să găsim răspândit peste frumosul loc: PET-uri, pungi, hârtii, saci de gunoi cu ceva neidentificat în ei, etc

Se poate, totuși, să ne facem bine? Pare că...

UNDE PEȘTIȘORUL O FUGĂRE PE PEȘTIȘOARĂ ■ În cele din urmă, după ce ne-am învățat

de vreo 2-3 ori, am ales un loc în păduricea de la intrare în Chei, unde mai erau câteva mașini aliniate frumos, semn încurajator pentru ideea de a petrece o zi de încărcat bateriile. Ba, încă și mai încurajator, prin bucățica „noastră” de pădure șerpuaia lenș un pârâu voinicel, probabil Casimcea, n-am nici cea mai mică idee, fiindcă, ați ghicit sper, nu era pe nicăieri vreun indicator care să te învețe ceva. Dar, măcar am văzut o vatră de foc frumos aranjată și cu urme vizibile a fi fost stins jarul intenționat, de cel care făcuse focul înainte. Nu avem indicator la pârâu, dar avem oameni care au învățat cum să se comporte în pădure? Stați așa, deci ne facem bine? Pare că...

Malurile abrupte ale pârâiașului țineau departe vacile din zonă, așadar scăpasem și de cadourile lor bălegoase, nu ne rămânea decât să odihnim bericile la umbră și să purcedem voiniceste la aprins grătarul, fript micii, frigăruiile și fripturicile, pârpalit dovleceii și ciupercile, prăjit pâinea – mmm, ce bună e pâinea la grătar!... - destupat muștarul burtos de Tecuci și executat Marea Înfulcare.

Ș-apoi să tragem, adică eu, un pui de somn la umbra copacilor, în aerul ăla minunat, neîmbunătățit de euromotoarele cotidiene, neprăfuit, cu un vag iz parfumat, neidentificabil pentru mine.

Finul cel îndemânic mi-a arătat în pârâu chiar și doi peștișori care se tot înghesuiau printre niște pietre. Cred că obraznicul ăla mai slăbănog o curta pe madam peștișoara, altfel de ce să o fi călărit prin pietrișul ăla?

EPILOG CU TRIBURI ■ Tocmai mă gândeam că am început să ne facem bine când, un val de migratori din tribul Manelorcilor a coborât din mai mulți cai cu patru uși vopsiți cu bidinea, însoțiți de un cârd de femele cu păr lung, capete mici și dosuri late cât combina universală și însoțiți de urletele decibelizate ale zeilor lor cu ghiuluri și dușmani fără număr, fără număr, fără număr...

Așa că ne-am luat Raiul și-am plecat spre casă.

Pe scurt.

Fostul șef al SRI, mentor al fostului șef al ANI

Horia Georgescu, fostul șef al Agenției Naționale de Integritate, a declarat, joi, după audierea în comisia parlamentară de control al SRI, că a avut o relație apropiată instituțională și personală cu fostul șef al SRI George Maior, pe care l-a considerat prieten și mentor, susținând că acum își pune semne de întrebare cu privire la această relație, potrivit agerpres.ro. Întrebat cum ar caracteriza punctul de vedere al lui George Maior vizavi de relația dintre SRI și ANI, Georgescu a susținut că ceea ce a spus fostul șef al SRI pe această temă nu este adevărat. „Am spus și acum câteva săptămâni după declarația dumnealui că ceea ce a spus nu este adevărat. A fost o relație apropiată și instituțională și personală. Restul detaliilor le-am prezentat în fața comisiei”, a adăugat Georgescu.

El a subliniat că, din punctul lui de vedere, relația personală nu s-a rupt, ci a fost vorba de o „lipsă de asumare” din partea lui George Maior. „Din punctul meu de vedere nu s-a rupt, eu cred că a fost o lipsă de asumare din partea domnului Maior în fața comisiei de control al SRI. Nu știu motivul care l-a determinat. Eu l-am considerat un prieten, poate și un mentor, și am avut o relație apropiată cu el. Se pare că asta a fost doar din punctul meu de vedere. Nu cred că mai este cazul. Nu mai vorbesc cu dânsul.(...) Nu știu, cred că și distanța și timpul, mai ales după evenimentele de care am avut și eu parte, cred că a dus la răcirea relației”, a subliniat Horia Georgescu.

Grăbește-te să mai apuci loc la pregătitoare! Înscrierile continuă!

Prima etapă a înscrierii în clasa pregătitoare s-a încheiat, însă nu toți copiii de vârstă școlară au apucat un loc. Așa că, părinții copiilor care nu au fost înscriși sau care nu au participat la prima etapă de înscriere în învățământul primar pentru anul școlar 2018 - 2019 pot completa un formular

în acest sens începând de joi și până pe 18 aprilie, în cea de-a doua etapă de înscriere, repartizarea urmând a se realiza pe locurile disponibile, notează Agerpres. În clasa pregătitoare pot fi înscriși copiii care împlinesc vârsta de 6 ani până la 31 august 2018, inclusiv.

Conform Ministerului Educației Naționale (MEN), 99,3% dintre cererile depuse în prima etapă pentru înscrierea în învățământul primar pentru anul școlar 2018 - 2019 au fost admise. MEN afirma la finalul primei etape de înscriere că 1.003 cereri (0,7%) au fost respinse, deoarece nu conțineau opțiunea revenirii la școala de circumscripție.